

Swærfsættelse af dennes: Hovedmandens Forbrydelse).

At Den, der før Udførelsen ved Raad eller Daad yder den egentlige Gjærningsmand Bistand til Forbrydelsen (foregaaende Deeltagelse), bliver at belægge med ringere Straf end Gjærningsmanden (§ 46, cfr. § 48), stemmer med Sagens Natur og nugjældende Ret.

Den, der ved Løfter, Trusler eller andre Forestillinger har bestemt en Anden til at begaae en Forbrydelse (Anstifteren — den psykologiske Hovedårsag), ansees efter Lovudkastet med Straf, som om han selv var Gjærningsmand (§ 50), og Rigtigheden af denne Bestemmelse, der ogsaa stemmer med vor nuværende Lovgivnings Regler, turde allerede fremgaae deraf, at den, der bestemmer en Anden til en Forbrydelse, udtrykkelig eller stiltiende forener sig med ham om Udførelsen, saa at Swærfsættelsen er begges fælles Villie. Det er i god Overensstemmelse hermed, naar Udkastets § 49 fastsætter en meget ringere Straf for Den, der ved Løfter, Opmuntringer eller andre Forestillinger har søgt at virke til Swærfsættelsen af en Forbrydelse, f. Ex. ved at bestyrke et allerede fattet Forsæt eller fraraade dets Opgivelse (psykologisk Bivirkning eller Bistand).

Det, der udgjør det egentlig Væsentlige i Anstifterens Brøde, har Lovudkastet vistnok heldig betegnet ved at lade ham „bestemme“ den Anden til at begaae en Forbrydelse; hvad det kommer an paa, er nemlig Vækkelsen af den forbryderiske Beslutning, af Forsættet til at begaae Forbrydelsen, og det gjør i saa Henseende i og for sig Intet til Sagen, om der allerede maatte have ulmet en forbryderisk Tanke i den Paagjældendes Sjæl, naar denne dog endnu ikke var mødnet til Beslutning. At det i saa Henseende ei heller kan være afgjørende, hvilke Midler Anstifteren har benyttet sig af, om han har kjøbt eller truet den Paagjældende til Forbrydelsen eller indskrænket sig til at bruge Overtaleser, idet det maa antages, at han i ethvert enkelt Tilfælde vil have vidst at benytte det Mittel, som han ansaar for virksomst, har ligeledes fundet sin Udtalelse i Paragraphens Udtryk: „Løfter,

Trusler eller andre Forestillinger“, cfr. § 49. Det har imidlertid været Gjenstand for Udvalgets Overveelse, om der ikke maatte være Anledning til at bestemme forhøjet Straf for Den, der forfører eller forluffer Børn eller unge Mennesker til Forbrydelse, eller i alt Fald dog at udhæve dette Forhold iblandt de stærpende Bestemmelser, som Dommeren skal tage Hensyn til ved Udmaalingen af Straffen indenfor de i Loven fastsatte Grændser (§ 57); ligesom det imidlertid vistnok er en Selvfølge, at en Dommer altid vil tillægge egentlig Forsøvelse til Forbrydelse den sidstnævnte Betydning, og naturligtvis ikke kan være hindret heri derved, at § 57 ikke udtrykkelig nævner dette Hensyn iblandt de stærpende Omstændigheder, saaledes har man ei heller troet det rigtig at give en Regel, hvorefter dette Forhold altid skulde medføre en Straf, der gik udover den højeste Grad af den i Almindelighed for Forbrydelsen foreskrevne. I mange Tilfælde spiller umægtelig dette Forhold en saa afgjørende Rolle, at Lovgiveren ikke kan undlade at tage Hensyn dertil, men da vil det ogsaa findes, at der ved de enkelte Forbrydelsers Behandling af Lovudkastet er tillagt det fulde Indflydelse, f. Ex. i Løssagtighedsforhold, §§ 163, 171 og 180, ved Embedsmænd og andre Foresattes Forsøvelse af deres Underordnede, § 137 m. fl., og udenfor disse Forhold vil Dommeren vistnok altid kunne tillægge det al tilbørlig Indflydelse ved indenfor de lovbestemte Grader at vælge en af de højere Straffegrader. Kommer endnu hertil, at ei heller efter den nuværende Retsforfatning Forsøvelse i og for sig fører Forbrydelsen udover den almindelige lovbestemte Straf, har Udvalget saaledes ikke fundet tilstrækkelig Anledning til i saa Henseende at gjøre Forslag til nogen Ændring.

I Forbindelse med de Bestemmelser, som Udkastets § 51 indeholder for det Tilfælde, at Anstifteren træder tilbage og bestræber sig for at hindre Forbrydelsens Udførelse, har den tilføjede Regel for det Tilfælde, at Den, som har lovet en Anden at iværksætte en Forbrydelse, undlader at foretage nogen dertil sigtende Handling, og herom fastsat, at han i saa Fald ikke bliver at straffe, forsaavidt han maa ansees som skyldig i et under § 49 henhørende Forhold. Der henvises saaledes til Straffe-